

Příběhy bezpráví 24. 11. 2014

Dne 24. 11. 2014 proběhla na naší škole jedna z akcí Člověka v tísni – „Příběhy bezpráví – Listopad měsíc filmu na školách“

Této aktivitě se naše škola účastní dlouhodobě, a proto jsme se zapojili i do letošního jubilejního desátého ročníku, který byl navíc věnován 25. výročí Sametové revoluce 1989.

V měsíci listopadu probíhá na všech zapojených školách po celé České republice promítání filmu, který si jednotlivé školy – učitelé pro své studenty vyberou. Po filmu by měla následovat beseda a diskuse s pozvaným hostem, který může být z řad pamětníků, umělců a jinak zainteresovaných lidí. Jednotlivé filmy, ze kterých školy vybírají, představují významné historické momenty či osobnosti z nedávných československých dějin.

Letošního ročníku Příběhů bezpráví se zúčastnili studenti seminářů z dějepisu a mezinárodních vztahů, pod vedením prof. Petry Horákové.

Pro své studenty jsem vybrala film „Z deníku Ivany A.“, který se mi zdál pro naše studenty srozumitelný a obsahově velmi blízký, jelikož vychází z autentického deníku středoškolské studenty Ivany, která se v roce 1989 připravovala na maturitní zkoušku a zároveň prožívala události roku 1989.

Po promítnutí a zhlédnutí filmu následovala beseda s pozvaným hostem, kterým byl, stejně jako v loňském roce, pan Ing. František Šedivý. Stejněho hosta jsem pozvala z toho důvodu, aby i letošní studenti měli možnost si vyslechnout svědectví člověka, který v mladém věku prožil obě totality 20. století a proti oběma aktivně bojoval.

Pan Šedivý pak studenty svým vyprávěním seznámil se svým životem a zkušenostmi s nacistickým i komunistickým režimem.

Jedinou vadou na této akci byl nedostatek času, i když jsem na Příběhy bezpráví vyčlenila téměř dvě hodiny čistého času. Ale náš host je, i přes svůj věk, natolik aktivní a plný života a vzpomínek, že pro studenty nezbyl čas na dotazy a ani pan Šedivý nám nestačil vše vypovědět.

Pro mě je tato zkušenost motivací uspořádat podobně laděnou aktivitu i mimo měsíc listopad a Příběhy bezpráví. A již teď se těším na další ročník a na filmy, ze kterých budu moci vybrat další zajímavý dokument.

Ráda bych poděkovala všem studentům zmiňovaných seminářů za hojnou účast a velmi slušné chování. Na mnohých z vás bylo vidět, že vás zaujal nejen film, ale zejména vyprávění našeho hosta, i když mu místy nebylo rozumět.

Velký díky však patří studentkám, které mi v termínu poslaly své reflexe ke zmiňované akci a díky, kterým mohu vytvořit toto závěrečné zhodnocení a podělit se o vaše dojmy s ostatními studenty.

Petra Horáková, dějepis – ZSv

Ohlasy studentek

PŘÍBEHY BEZPRÁVÍ: „Z deníku Ivany A.“

Dne 24/11/2014 v naší škole proběhla akce **PŘÍBĚHY BEZPRÁVÍ**, což je dokumentace historických filmů a beseda s pamětníky doby, ze které je natočen dokument. Tato akce probíhá každý rok v listopadu a tento listopad to byl 10. ročník **MĚSÍCE FILMU NA ŠKOLACH**. My jsme měli možnost v rámci semináře z dějepisu shlédnout dokument, který vychází z deníku Ivany A., která je právě v maturitním ročníku a popisuje dobu od ledna do prosince roku 1989. Naším hostem byl pamětník Ing. František Šedivý, který nám pověděl svoje vlastní vzpomínky.

- **Deníky Ivany A.** vypráví o dívce v našem věku, to znamená maturitní věk. V dokumentu máme možnost vidět průběh jejího roku od ledna do prosince 1989, výjimečné události, kterých se účastní nebo jen přihlíží. Víme, že vyrůstala v čtyřčlenné rodině a měla bratra Vladimíra. Z jednoho dopisu pro Ivanu se bystří posluchači mohli dozvědět její příjmení, Andělová. Ivana popisuje 20. výročí upálení Jana Palacha, Prvomájový průvod, úspěšné splnění maturitní zkoušky, přátelský a rodinný výlet za hranice, Vladimírovu civilní obranu, Studentský pochod 17. listopadu, kterého se neúčastnila. Celkové vyznění Ivany je, že je to mladá klidná dívka, která si žije svůj život, a na společenské postavení moc nehledí. Zajímá jí jen nejbližší a rodina.
- **Ing. František Šedivý** byl naším dnešním hostem, který se narodil 2. července 1927, narodil se v Zadní Třebani v původním Československu. Zažil oba totalitní režimy ve 20. století - jak nacismus v mládí, tak komunismus ve stáří. Je to český spisovatel a byl politickým vězněm. V roce 1942 byl vyloučen ze střední školy a dva roky poté byl nasazen ve firmě Junkers, firma disponovala součástkami do letadel a raket. Pomáhal ilegálním skupinám organizovat útek do zahraničí, odhalil ho agent, který ho následně roku 1952 usvědčil a František byl odsouzen na odnětí svobody. V roce 1964 byl podmíněčně propuštěn, za 11 let a 11 měsíců, po kterých pracoval, proběhly dvě amnestie, ani jedna se ho však netýkala. 28/10/09 mu bylo uděleno ocenění Tomáše Garrigue Masaryka rukou tehdejšího prezidenta Václava Klause.

Můj názor na dnešní akci je, že by každý měl vědět, jaké to bylo před několika lety, jelikož už není tolik pamětníků, kteří by chtěli o této době mluvit, tím vzácnější je pro nás tato událost, to že jsme mohli slyšet na vlastní uši, jak to dříve probíhalo od někoho, kdo to zažil a toho, kdo mluví z vlastní zkušenosti a zážitků.

Veronika Kubíková, 4.A

Akce Příběhy bezpráví mě velice zaujala. Současné generaci se jen těžko vysvětluje, jak se tehdy žilo. Nesmět vyslovit svůj názor nebo nesmět vycestovat do západních zemí je pro nás dnes nepředstavitelné. Proto každý film či dokument, který vidíme, nám aspoň trochu otevře oči a ještě víc přiblíží tehdejší dobu, protože učit se to jen z poznámek ze sešitu není ono 😊. To co mě nejvíc zaujalo, byl pan František Šedivý. To, jak si i přes svůj úctyhodný věk pamatoval přesná data a jména svých kamarádů nebo spoluvězňů je naprosto úžasné. Klobouk dolů.

Eliška Mircová, 4.A

Musím říct, že z celých dvou hodin jsem byla nadšená. Díky tomu, že film představoval život mladé dívky v mém věku a zároveň historii mi byl mnohem bližší. I když bych asi byla raději, kdyby film byl puštěn v jednom týdnu a diskuze zase v druhém. Měli bychom tím na všechno více času, protože host, který přišel, nám nestačil říci všechno, čili ani případné dotazy nemohly být zodpovězené. Jinak určitě oceňuji to, že jsem mohla vidět a vyslechnout člověka, který byl politický vězeň, protože tihle lidé mají už úctyhodný věk a dlouho mezi námi nebudou, proto bychom toho měli využívat a vážit si jich. Byla bych samozřejmě ráda, kdyby i do budoucna jsme v tomto školním roce mohli takovou diskuzi znovu absolvovat.

Anna Jiříčková, 4.C

Příběhy bezpráví

Letošní ročník Příběhů bezpráví byl věnován 25letému výročí Sametové revoluce. Hned na úvod jsme shlédli zajímavý dokument, který se jmenoval z deníku Ivany A. Režisér opravdu vycházel z deníku studentky, která se připravovala na maturitu a poté měla v plánu jít na vysokou školu. Díky jejímu slabému prospěchu neměla potřebné doporučení a byla nucena začít pracovat. V tomto dokumentu jsme se dozvěděli zajímavá fakta, která se odehrávala během celého roku. Mě osobně se domlet velice líbil, protože příběh byl pestrý o politické informace a zároveň o soukromé názory studentky Ivany. Celý příběh pak končil vyvrcholením Sametové revoluce a pádu komunistického režimu v Československu.

V druhé části letošního ročníku Příběhů bezpráví se konala beseda s Ing. Františkem Šedivým, který zažil jak nacistický tak i komunistický režim. Svěřoval se nám a barvitě líčil jednotlivé zážitky, které prožil a na každého z nás tak velice zapůsobil. Nejdříve vyprávěl o mobilizaci před samotným vznikem protektorátu, kdy se muži hrdě hlásili k vojenské povinnosti díky silnému národnímu uvědomění. Během okupace a vzniku protektorátu se lidé rozdělili na dva tábory. Jeden se smířil s utlačováním, druhý nesouhlasil a chtěl konat odboj. Popisoval nám, jak tato doba byla krutá. Těsně před ukončením války pracoval ve fabrice 12 hodin denně. Dělníci ve fabrice měli jídlo, které bylo chudé na živiny, a neměli možnost kvalitního spánku. Tyto tvrdé podmínky se podepsaly na každém dělníkovi. Po válce bylo patrné, že politika spěje ke komunismu. Pan Ing. František Šedivý jako student na vysoké škole vytvořil odbojovou skupinu, která měla na svém počátku 30 lidí. Jenže časem se do této skupiny infiltroval člověk ze státní bezpečnosti. 8. května 1952 byl pan Šedivý zatčen. Tou dobou byl ve čtvrtém ročníku. Byl odsouzen a poslán do Jáchymovských dolů. Byl převezen do dolů, kde panoval uměle vytvořený hlad, který měl být trestem za pokusy několika vězňů o útěk.

Čas nám bohužel nedovoloval dozvědět se více a tak jsme se museli spokojit s pestrým líčením života pana Šedivého. Osobně se mi celá beseda i s dokumentem velice líbila, protože jsem se dozvěděla nová fakta z pohledu lidí, kteří si důležitými událostmi pro naše dějiny prošli.

Kateřina Paulíčková, 4.D

Další ročník Dne příběhů bezpráví na této škole mohu hodnotit pouze kladně. Na začátku jsme viděli zajímavý film Z deníku Ivany A., který nás vtáhl do roku 1989. Ivana Andělová nám pomocí deníku ukazuje důležité události v tomto roce a následný pád komunismu v Československu.

Po zhlédnutí filmu, který nám nastínil tehdejší dobu, jsme měli besedu s panem Františkem Šedivým, který sám zažil komunistický režim i nacismus. Z jeho vyprávění, jsme se dozvěděli plno zajímavých věcí, z kterých jsem usoudila, že dřívější doba byla velmi těžká a složitá, a že jsem velmi ráda, že mohu žít ve

svobodném demokratickém státě. Jsem velmi ráda, že jsem se mohla tohoto dne zúčastnit a společně zavzpomínat na neslavnou část naší minulosti a společně zapřemýšlet nad tím, aby se už tohle nikdy znovu neopakovalo.

Kristýna Seidlová, 4.D

V pondělí 24. 11. 2014 jsem se zúčastnila projektu Příběhy bezpráví, kde jsem v první části zhlédla film Z deníku Ivany A. režiséra Karla Strachoty, jehož předlohou byl právě deník osmnáctileté dívky, která v něm popisuje události roku 1989. V druhé části za námi přišel pan Ing. František Šedivý, aby se s námi podělil o svůj životní příběh a události v něm, které mu změnili život. Bohužel v hodinách dějepisu jsme toto období neprobírali, takže jsem ani nevěděla, co mám čekat. I přesto však mě výběr filmu potěšil, protože hlavní postava Ivana, byla v té době v maturitním ročníku jako já teď a je vidět ten neuvěřitelný rozdíl mezi tím jak studenti žili před 25 lety a jak žijí teď. Je k neuvěření, že Ivana nemohla jít na vysokou školu, ač by chtěla, jen proto, že jí nenapsala doporučení profesorka na střední škole nebo například, že by nemusela být puštěna k maturitě, kdyby nešla do průvodu na 1. máje. Na druhou stranu jsem čekala, že sama se víc zapojí do revolučních dění v Praze a že budou rozebrány více dopodrobna, což mě trochu mrzí, protože ona se žádné revoluce nezúčastnila, a když už měla tu příležitost, tak raději utekla, aby neměla problémy. Sice jí chápu a sama bych se nejspíš zachovala stejně, ale když už je to film o roce 1989, tak bych čekala aktivní zapojení hlavní hrdinky. Po skončení filmu, za námi přišel již zmíněný pan Šedivý, který se zaměřil především na období po 2. světové válce. Bohužel jak jsem psala, v dějepise jsme k tomuto období ještě nedošli a kvůli tomu jsem si moc nedokázala představit dobu, ve které pan Šedivý žil. A aby toho nebylo málo, pán navíc zacházel do podrobností, což mi bohužel nic nepřineslo, protože neznám ani základní informace. Navíc pánovi občas nebylo rozumět. Ovšem na druhou stranu byl jeho život velice zajímavý, zvláště proto, že byl dlouhou dobu ve vězení jako politický vězeň. Doufám, že až budeme tyto události probírat v hodinách dějepisu, tak se mi tyto souvislosti propojí.

Diana Prokopová, 4.C